

Byens største Hotel er Parkhotellet, et marmorhvidt, fem-etages Soltempel med hundrede Altaner eller Altre lige mod Syd. Foran ligger et stort, halvt offentligt Palme-Anlæg, som nede ved Stranden ender i en Terrasse med Udsigtsbænke og en Trappe, der fører ned til Promenaden.

Her sad en vindstille Dag i Slutningen af Marts et Selskab af Hotellets Gæster og inspicerede Havet. De var gaaet derned efter den anden Frokost for at raadslaa om en fælles Eftermiddags-Adspredelse; men efter mere end en Times Kaglen paa forskellige Tungemaal var man endnu ikke kommen til noget Resultat. Udenfor Forstrandens yderste Klippeblokke, hvor Brændingen kogte, laa Havet blankt som Metal og vuggede Spejlbilledet af Middagssolen og dens Lysbro. Nogle havde derfor foreslaaet en Rotur. Andre havde anbefalet at tage til Genua for at se et Par Negerboksere, som optraadte i et amerikansk Menageri. Blandt Dagens Forlystelser var der ogsaa bleven nævnt en Begravelsesmesse i Domkirken derinde og en Flyveopvisning. I det hele var der saa meget at vælge imellem, at ingen rigtig vidste, hvad han havde Lyst til; og den livlige Raadsforsamling opløstes da tilsidst med det Resultat, at de fleste gik tilbage til Hotellet for at hvile sig til den store Promenadetime, Klokken tre, naar Musikken spillede.

De standhaftigste — deriblandt flere Damer — havde dog gjort Alvor af at leje en Baad og lade sig ro ud paa Havet. Tilbage paa Bænkene sad nu kun to danske Herrer: en lille sortskægget Mand af jødisk Udseende og en stor Fuldblods-Nordbo med frodige Kinder og Øjne som en Foraars Himmel.

„Hvem er i Grunden den unge Mand, der hænger saadan efter Frøken Abildgaard?“ spurgte den første, der var kommen dertil samme Morgen og i Forvejen havde gjort den anden forskellige Spørgsmaal om sine Medpensionærer.

„Mener De Tyskeren?“

„Nej, den unge Københavner med de lilla Silkestrømper. Han fulgte ogsaa med hende nu paa Roturen.“

„Aa, det er unge Mohn! En Søn af Mohn & Drejer. En Dødens Kandidat, som De vist kan se paa ham. Han er her med en